

ספר
ספורי הזוהר

מֶלֶקֶט מְכֻל סִפְרֵי הַזוהַר הַקְּדוֹשׁ
לְתַנּוּא הַאֲלוּקֵי רַבֵּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאֵי זִינְע"א
עִם תְּרַגּוּם לְשׁוֹן הַקּוּדֶשׁ

פְּרֻשֵׁת חַיֵּי שׁוּרָה

יוֹצֵא לְאוֹר בְּהוֹצָאָה שְׁנֵי עַל יְדֵי
"מְכַעַל הַזוהַר הָעוֹלָמִי"
בְּעִיָּה "ק בֵּית שְׁמַשׁ תּוֹבב" א,
חֲדָשׁ חֲשׁוֹן תּשַׁע"ב לִפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר הספרים שהוצאנו לאור - וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 095-1300-995-02

עימוד ועיצוב ספרים מקצועי

'מקראי אור'

052-7615936

yoel32@neto.net.il

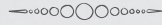
פְּרָשָׁת
חַיֵּי שָׂרָה

ספּוּרֵי הַזּוֹהַר

תִּכְן עֵינַיִם

♦ רַבִּי שְׁמַעוֹן הַצִּיל אֶת רַבִּי יִצְחָק מִמְּלֶאךָ
 הַמָּוֶת ♦ חֲלוּמוֹ שֶׁל רַבִּי יְהוּדָה סְבָא ♦ גּוֹדֵל מַעֲלַת עֶסֶק
 הַתּוֹרָה ♦ שְׁלִיחוֹת הַנְּחֻשׁ

בס"ד, חשוב מאד שכל אחד ואחד וכל בית מדרש וישיבה ילמדו כל יום בספר הזוהר הקדוש, ויש הבטחה מרבי נחמן מברסלב שבזכות לימוד הזוהר נצא מהגלות.

שלום ארוש

מתוך החתימות על מכתבו של הגאון רבי יצחק מאיר קאָרְגֶנְשְׁטֶען שליט"א המובא בסיפורי הזוהר השלם עמוד רמ"ג.

**רבי שמעון הציל את רבי יצחק ממולאך
המנות**

(זוהר ויחי ריו ע"ב ריו ע"ב; ריח, ב)
רבי יצחק היה יושב יום אחד על פתחו של רבי יהודה והיה עצוב. יצא רבי יהודה ומצא אותו בשער שלו שהיה יושב ועצוב. אמר לו, מה יום זה משאר ומשאר ימים?

אמר לו, באתי אליך לבקש ממך שלשה דברים. אחד - שפאשר תאמר דברי תורה ותזכיר מאותם דברים שאני אמרתי, שתאמר אותם בשמי, כדי להזכיר את שמי. ואחד - שתזכה את יוסף בני בתורה. ואחד - שתלך למברי כל שבעת הימים ותבקש בקשתך עלי.

אמר לו, מנזן לך? אמר לו, הרי נשמתו מסתלקת ממני בכל לילה, ולא מאירה לי בחלום כמו שהיתה בתחלה. ועוד, שפאשר אני מתפלל ומגיע לשומע תפלה, אני משגיח בצלמי שבפתל ולא רואה אותו, ואמרתי, הואיל והצלם העבר ולא נראה, שהרי הכרוז יוצא ומכריז, שכתוב (תהלים ט) אף בצלם יתהלך איש - כל זמן שצלם האדם לא יעבר ממנו, יתהלך איש ורוחו עומדת בתוכו. כשהעבר צלם האדם ולא נראה, אז הוא מעבר מהעולם הזה.

אמר לו, ומכאן, שכתוב (איוב ח) כי צל מינו עלי ארץ. אמר לו, כל הדברים הללו שאתה רוצה שאני אעשה, אבל אבקש ממך, שבאותו עולם תברר

**רבי שמעון הציל את רבי יצחק ממולאך
המנות**

(זוהר ויחי ריו ע"ב ריו ע"ב; ריח, ב)
רבי יצחק היה יתיב יומא חד אפתחא דרבי יהודה, והיה עציב. נפיק רבי יהודה, אשכחיה לתרעיה, דהנה יתיב ועציב. אמר ליה (צ"ל מה) מאן יומא דין משאר יומין.

אמר ליה, אתינא לגבך, למבעי מינך תלת מלין, חד, דכד תימא מלי דאורייתא, ותדבר מאינון מלין דאנא אמינא, דתימא לון משמי, בגין לאדכרא שמי. וחד דתנפי ליוסף ברי באורייתא. וחד, דתיזיל לקברי כל ז' יומין, ותבעי בעותיך עלי.

אמר ליה מנזן לך. אמר ליה, הא נשמתו אסתלקת מיני בכל ליליא, ולא אנהיר לי בחלמא כמה דהוה בקדמיתא. ועוד דכד אנא מצלינא ומטינא לשומע תפלה, אשגחנא בצולמי דילי בכותלא, ולא חמינא ליה. ואמינא דהואיל וצלמא אתעבר ולא אתחזי, דהא כרוזא נפיק וכריז. דכתיב, (תהלים ט) אף בצלם יתהלך איש, כל זמנא דצולמא דבר נש לא יתעבר מניה, יתהלך איש, ורוחיה אתקימא בגויה. אתעבר צולמא דבר נש ולא אתחזי, אתעבר מהאי עלמא.

אמר ליה, ומהכא, דכתיב, (איוב ח) כי צל מינו עלי ארץ. אמר ליה, כל אלין מלין דאת בעי עבידנא. אבל בעינא מינך (דף ריח ע"א) דבההוא עלמא, תבריר דוכתאי

את מקומי אצלק פֿמו שְׁהֵייתִי בעולם
הַזֶּה. בְּכָה רַבִּי יִצְחָק וְאָמַר, בְּבִקְשָׁה מִפֶּה
שֶׁלֹּא תִפְרָד מִמֶּנִּי כָּל הַיָּמִים הַלָּלוּ.

הֲלָכוּ לְרַבֵּי שְׁמַעוֹן, מְצֻאָהוּ שְׁהֵי יוֹשֵׁב
עוֹסֵק בַּתּוֹרָה. זְקוּף עֵינָיו רַבִּי
שְׁמַעוֹן וְרָאָה אֶת רַבִּי יִצְחָק, וְרָאָה אֶת
מִלְאָךְ הַמְּנוֹת שֶׁרָץ לְפָנָיו וְרוֹקֵד לְפָנָיו. קָם
רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְאָחַז בְּיַד רַבִּי יִצְחָק. אָמַר,
גּוֹזְרֵנִי שְׁמִי שֶׁרָגִיל לְהַכְנִס - יִכְנֹס, וְמִי
שֶׁלֹּא רָגִיל לְהַכְנִס - לֹא יִכְנֹס. וְכִנְסוּ רַבִּי
יִצְחָק וְרַבִּי יְהוּדָה, קִשְׁר אֶת מִלְאָךְ הַמְּנוֹת
בַּחוּץ.

הַתְּבוּנָה רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְרָאָה שְׁעַד עֲכָשׁוּ
טָרָם הַגֵּיעַ זְמַן, שְׁהָרִי עַד שְׁמוֹנָה
שָׁעוֹת שֶׁל הַיּוֹם הֵיךְ זְמַן. הוֹשִׁיבוּ לְפָנָיו
רַבִּי שְׁמַעוֹן וְהָיָה מְלַמְּדוֹ בַּתּוֹרָה. אָמַר רַבִּי
שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר בֶּנוֹ, שֵׁב עַל הַפֶּתַח,
וּמָה [וּמִי] שֶׁתִּרְאֶה אֶל תְּדַבֵּר עִמּוֹ. אִם
יִרְצֶה לְהַכְנִס לְכָאן, תִּשְׁבִּיעַ אוֹתוֹ שְׁבוּעָה
שֶׁלֹּא יִכְנֹס.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי יִצְחָק, רְאִיתָ אֶת
דְּמוּת אַבִּיךָ הַיּוֹם אוֹ לֹא? שְׁהָרִי
שְׁנִינוּ, בְּשַׁעָה שֶׁאָדָם מִסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם,
אָבִיו וְקָרוֹבָיו נִמְצָאִים שָׁם, וְרוֹאֶה אוֹתָם
וְנוֹדַע לָהֶם, וְכָל אוֹתָם שִׁיְהִי מְדוּרוֹ עִמָּם
שֶׁבְאוֹתוֹ עוֹלָם בְּדַרְגָּה אַחַת, כָּלָם
מִתְכַּנְּסִים וְנִמְצָאִים עִמּוֹ, וְהוֹלְכִים עִם
נְשָׁמָתוֹ עַד הַמְּקוֹם שֶׁתִּשְׁרָה בְּמִקְוָמָה.
אָמַר, עַד עֲכָשׁוּ לֹא רְאִיתִי.

גַּבְרָה, כְּמִזְהוּנָה בְּהָאֵי עֲלָמָא. בְּכָה רַבִּי
יִצְחָק וְאָמַר, בְּמִטּוֹ מִיָּנָה, דְּלֹא תִתְּפָרֵשׁ
מִנָּאֵי כָּל אֱלִין יוֹמִין.

אֲזָלוּ לְגַבְיָה דְּרַבֵּי שְׁמַעוֹן, אֲשַׁכְּחוּהוּ
דְּהוּה לְעֵי בְּאוֹרֵייתָא, זְקוּף עֵינָיו
רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְחָמָא לְרַבִּי יִצְחָק, וְחָמָא
לְמִלְאָךְ הַמְּנוֹת דְּרַהִיט קַמֵּיהּ, וְרַקִּיד
קַמֵּיהּ. קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶחָיד בִּידֵיהּ דְּרַבִּי
יִצְחָק. אָמַר, גּוֹזְרֵנָא, מָאן דְּרָגִיל לְמִיעַל,
יַעוּל. וּמָאן דְּלֹא רָגִיל לְמִיעַל, לֹא יַיעוּל.
עָאלוּ רַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי יְהוּדָה, קִטִּיר מִלְאָךְ
הַמְּנוֹת לְבַר.

אֲשַׁנְחָה רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְחָמָא דְּעַד כְּעוֹן לֹא
מְטָא עַדְנָא, דְּהָא עַד תְּמִנָּא
שְׁעִיתִי דְּיוֹמָא הוּהּ זְמַנָּא. אוֹתְבִיָּה קַמֵּי
רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְהוּה לְעֵי לִיָּה בְּאוֹרֵייתָא.
אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיָּה, תִּיב
אֶפְתַּחָא וּמָה (צ"ל וּמָאן) דְּתַחֲמִי, לֹא
תִשְׁתַּעֵי בְּהֵדִיָּה. וְאִי יַבְעִי לְמִיעַל הַכָּא,
אוֹמִי אוֹמָאָה דְּלֹא לִיעוּל.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי יִצְחָק, חֲמִית
דְּיוֹקְנָא דְּאָבוּךָ יוֹמָא דָּא, אוֹ לֹא.
דְּהָא תְּנִינוּ, בְּשַׁעָתָא דְּבַר נֶשׂ אֶסְתַּלַּק
מִעֲלָמָא, אָבִיו וְקָרוֹבָיו מִשְׁתַּכְּחִין תְּמַן
עַמֵּיהּ, וְחָמָא לוֹן וְאֶשְׁתַּמוּדַע לוֹן, וְכָל
אֵינוֹן דְּהוּה מְדוּרִיָּה גַבְיָהּוּ בְּהוּה עֲלָמָא
בְּדַרְגָּא חַד, כְּלָהוּ מִתְכַּנְּשִׁי וּמִשְׁתַּכְּחִי
עַמֵּיהּ, וְאֶזְלִין עִם נְשָׁמָתֵיהּ, עַד אֶתֶר
דְּתִשְׁרִי בְּאַתְרֵיהּ. אָמַר, עַד כְּעוֹן לֹא
חֲמִינָא.

בין כֶּף קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, רַבּוֹן הָעוֹלָם, נוֹדַע רַבִּי יִצְחָק אֶצְלָנוּ, וְהוּא מֵאוֹתָן שְׁבַע עֵינַיִם שֶׁל כָּאֵן. הֲרִי אַחֲזִיתִי אוֹתוֹ וְתָן לִי. יִצְאָה קוֹל וְאָמַר: כִּסָּא אֲדוֹנָנוּ קָרְבָהּ בְּכַנְפֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן, הֲרִי הוּא שְׁלֵף וְעָמַד יְבֵא בְזִמְנוֹ שְׁתַּכְנַס לְשֵׁרוֹת בְּכִסְאָךְ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְדָאִי.

בין כֶּף רָאָה רַבִּי אֶלְעָזָר שְׁהִיָּה מִסְתַּלַּק מִלְאָךְ הַמְּנוֹת, וְאָמַר, אִין גְּזַר דִּין בְּמִקּוּם שְׁמַצוּי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֵּר יוֹחָאי. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ, תַּכְנַס לְכָאֵן וְאַחֲזֵה בְרַבִּי יִצְחָק, שְׁהֲרִי רֵאִיתִי בּוֹ שֶׁהוּא פּוֹחַד. נְכַנַּס רַבִּי אֶלְעָזָר וְאַחֲזֵה בּוֹ, וְרַבִּי שְׁמַעוֹן הִחְזִיר פְּנָיו וְלָמַד תּוֹרָה.

נִרְדָּם רַבִּי יִצְחָק וְרָאָה אֶת אָבִיו. אָמַר לוֹ, בְּנִי, אֲשֶׁרִי חִלְקָךְ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, שְׁהֲרִי בֵין הָעֵלִיִם שֶׁל עֵץ הַחַיִּים שְׁבָגָן עֵדֶן נְתוּן [אֶתְהָה יוֹשֵׁב] עֵץ גְּדוֹל וְחֹזֵק בְּשָׁנֵי עוֹלָמוֹת, וְהוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֵּר יוֹחָאי, שְׁהֲרִי הוּא אוֹחֲזֵה אוֹתָךְ בְּעַנְפָיו. אֲשֶׁרִי חִלְקָךְ בְּנִי.

אָמַר לוֹ, אָבָא, וּמָה אָנִי שָׁם? אָמַר לוֹ, שְׁלֹשָׁה יָמִים הָיוּ שְׁכַסּוּ אֶת חֲדָר מִשְׁכַּבְךָ, וְתַקְנֵנוּ לָךְ חִלּוֹנוֹת פְּתוּחִים לְהֵאִיר לָךְ מֵאֲרַבְעַת צְדָדֵי הָעוֹלָם, וְאָנִי רֵאִיתִי מְקוֹמְךָ וְשִׁמְחָתִי, שְׁאֲמַרְתִּי אֲשֶׁרִי חִלְקָךְ בְּנִי, מַחוּץ לָזֶה שְׁעַד עֲכָשׁוּ לֹא זָכָה בְּנֶךְ בְּתוֹרָה.

אֲדַהְכִי קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, מֵאֲרִי דְעֵלְמָא, אֲשֶׁתְּמוֹדַע רַבִּי יִצְחָק לְגַבּוֹ, וּמֵאֲנוּן שְׁבַעָה עֵינָיו דְּהִכָּא הוּא. הָא אַחֲזִידָנָא בֵיה, וְהֵב לִי. נִפְסַק קָלָא וְאָמַר, כּוּרְסִיָּא (ס"א ט"ס) דְּמֵאֲרִיָּה קָרִיבָא בְּגַדְפוּי דְרַבִּי שְׁמַעוֹן, הָא דִּידָךְ הוּא, וְעָמַד תִּיתִיָּה בְזִימְנָא דְתִיעוּל לְמִשְׁרֵי בְּכוּרְסִיָךְ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְדָאִי.

אֲדַהְכִי, חָמָא רַבִּי אֶלְעָזָר דְּהוּנָה אִסְתַּלִּיק מִלְאָךְ הַמְּנוֹת. וְאָמַר, לִית קוּפְטְרָא דְטִיפְסָא, בְּאַתֵּר דְרַבִּי שְׁמַעוֹן בְּן יוֹחָאי שְׁכִיחַ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיה, עוּל הִכָּא, וְאַחִיד בֵּיה בְרַבִּי יִצְחָק, דְּהָא חֲמוּנָא בֵּיה דְמִסְתַּפִּי. עָאֵל רַבִּי אֶלְעָזָר, וְאַחִיד בֵּיה. וְרַבִּי שְׁמַעוֹן אֶהְדֵּר אֲנִפִּיה וְלָעִי בְּאוּרִיָּתָא.

נִיִּים רַבִּי יִצְחָק, וְחָמָא לְאָבוּי. אָמַר לִיה, בְּרִי, זַכָּאָה חוּלְקָךְ בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי. דְּהָא בֵין טְרַפִּי אֵילְנָא דְחַיֵּי דְגִנְתָא דְעֵדֶן, אֶתְהִיב (אֶתְהִיב) אֵילְנָא רַבָּא וְתַקִּיף בְּתַרְוִין עֵלְמִין, רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּן יוֹחָאי הוּא. דְּהָא הוּא אַחִיד לָךְ בְּעַנְפוּי, זַכָּאָה חוּלְקָךְ בְּרִי.

אָמַר לִיה אָבָא, וּמָה אָנָּא הָתָם. אָמַר לִיה, תְּלַת יוֹמִין הוּוּ דְחִפּוּ אֲדָרָא דְמִשְׁכַּבְךָ, וְתַקִּינוּ לָךְ כּוּיִן פְּתִיחוּ, לְאַנְהָרָא לָךְ מֵאֲרַבְעֵ סְטְרִין דְעֵלְמָא, וְאָנָּא חֲמוּנָא דּוּכְתִיף וְחֲדִינָא, דְאַמִּינָא זַכָּאָה חוּלְקָךְ בְּרִי. בֵּר דְעַד כְּעוֹן, בְּרַךְ לָא זָכִי בְּאוּרִיָּתָא.

וְהָיָה עִכְשָׁו הָיוּ עֲתִידִים לְבֹא אֵלַיךְ שָׁנִים
עֶשֶׂר צְדִיקִים מֵהַחֲבֵרִים, וְעַד שֶׁהָיוּ
יוֹצְאִים הִתְעוֹרֵר קוֹל בְּכָל הָעוֹלָמוֹת: מִי
הֵם הַחֲבֵרִים [הַשְּׁבִילִים] שְׁעוֹמְדִים כָּאֵן?
הִתְעַטְרוּ בְּשִׁבִיל רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּקֶשֶׁה בְּקֶשׁ
וְנִתְּנָה לוֹ.

וְלֹא זֶה לְבַדּוֹ, שֶׁהָרִי שְׁבָעִים מְקוֹמוֹת
מִתְעַטְרִים כָּאֵן בְּשִׁבִילוֹ, וּבְכָל
מְקוֹם וּמְקוֹם פְּתוּחִים פְּתוּחִים לְשִׁבְעִים
עוֹלָמוֹת, וְכָל עוֹלָם וְעוֹלָם נִפְתַּח לְשִׁבְעִים
רְצִים, וְכָל רֶץ וְרֶץ נִפְתַּח לְשִׁבְעִים כְּתָרִים
עֲלִיוֹנִים, וּמִשָּׁם נִפְתַּחוּ דְרָכִים לְעֵתִיק, וְנִסְתַּר
הַכֹּל, לְרֵאוֹת בְּאוֹתָהּ נְעִימוֹת
עֲלִיוֹנָה שְׁמַאֲרָה וּמַהֲנָה לְכָל, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמָר
(תהלים פז) לַחֲזוֹת בְּנֹעַם ה' וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ.
מַה זֶה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ? הִינוּ שְׁכָתוֹב (במדובר
יב) בְּכָל בֵּיתִי נֶאֱמָן הוּא.

אָמַר לוֹ, אֲבֵא, כְּמָה זְמַן נִתְּנָנוּ לִי בְּעוֹלָם
הַזֶּה? אָמַר לוֹ, אֵין רְשׁוֹת וְלֹא
מוֹדִיעִים לְאָדָם, אֲבָל בְּהַלּוּלָא הַגְּדוּלָה
שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן תְּהִיָּה עוֹרֵף שֶׁלְחָנּוּ, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמָר צְאִינָה וּרְאִינָה בְּנוֹת צִיּוֹן בְּמִלְךָ
שְׁלֹמֹה בְּעֵטְרָה שְׁעֵטְרָה לוֹ אִמּוֹ בְּיוֹם
חֲתָנָתוֹ וּבְיוֹם שְׁמֵחַת לְבוֹ.

בֵּין כֶּף הִתְעוֹרֵר רַבִּי יִצְחָק, וְהָיָה צוּחֵק
וּפְנִיּוֹ מְאִירִים. רָאָה רַבִּי שְׁמַעוֹן,
וְהִסְתַּפֵּל בְּפָנָיו. אָמַר לוֹ, דְּבַר חֲדָשׁ
שְׁמַעְתָּ? אָמַר לוֹ, וְדָאֵי. אָמַר לוֹ. הַשְּׁתַּטַּח
לְפָנַי רַבִּי שְׁמַעוֹן.

וְהָיָה הַשְּׁתָּא הוּי זְמִינִין לְמִיתִי גַבְרָה,
תְּרִיסָר צְדִיקָא דְחֲבֵרִינָא, וְעַד
דְּהוּינָא נְפָקִי, אִתְעַר קָלָא בְּכָלְהוּ עַלְמִין,
מָאן חֲבָרִין (ס"א שְׁבִילוֹ) דְקָיִמִין הַכָּא,
אִתְעַטְרוּ, בְּגִינָה דְרַבִּי שְׁמַעוֹן. שְׁאֵלְתָּא
שְׂאִיל, וְאִתְיָהִיב לִיה.

וְלֹא דָא בְּלַחֲדוּי, דְהָא שְׁבָעִין דּוּכְתִי
מִתְעַטְרִין הַכָּא דִּילִיָּה. וְכָל דּוּכְתָא
וְדוּכְתָא, פְּתַחִין פְּתִיחִין לְשִׁבְעִין עַלְמִין.
וְכָל עַלְמָא וְעַלְמָא אִתְפַּתַּח לְשִׁבְעִין
רְהִיטִין. וְכָל רְהִיטָא וְרְהִיטָא, אִתְפַּתַּח
לְשִׁבְעִין כְּתָרִין עֲלִיּוֹן. וּמִתְמָן אִתְפַּתַּחוּ
אֲרַחִין לְעֵתִיקָא סְתִימָאָה דְכָלָא, לְמַחְמִי
בְּהוּא נְעִימוֹתָא עֲלָאָה דְנַהֲרָא, וּמַהֲנָא
לְכָלָא. כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (תהלים כז) לַחֲזוֹת
בְּנֹעַם ה' וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. מַהוּ וּלְבַקֵּר
בְּהִיכְלוֹ. הִינוּ דְכָתִיב, (במדובר יב) בְּכָל בֵּיתִי
נֶאֱמָן הוּא.

אָמַר לִיָּה, אֲבֵא, כְּמָה זְמַנָּא יְהִיבוּ לִי
בְּהָאֵי עַלְמָא, אָמַר לִיָּה, לִית לִי
רְשׁוֹתָא וְלֹא מוֹדִיעִי לִיָּה לְבַר נֶשׁ. אֲבָל
בְּהַלּוּלָא רַבָּא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן, תְּהָא מִתְקַן
פְּתוּרִיָּה. כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (שיר השירים ג)
צְאִינָה וּרְאִינָה בְּנוֹת צִיּוֹן בְּמִלְךָ שְׁלֹמֹה
בְּעֵטְרָה שְׁעֵטְרָה לוֹ אִמּוֹ בְּיוֹם חֲתָנָתוֹ
וּבְיוֹם שְׁמֵחַת לְבוֹ.

אֲדָהֲכִי אִתְעַר רַבִּי יִצְחָק, וְהוּא חַיִּיד,
וְאִנְפּוּי נְהִירִין. חֲמָא רַבִּי שְׁמַעוֹן,
וְאִסְתַּפֵּל בְּאִנְפּוּי. אָמַר לִיָּה, מְלָאָה חֲדָתָא
שְׁמַעְתָּ. אָמַר לִיָּה, וְדָאֵי. סַח לִיָּה,
אִשְׁתַּטַּח קַמִּיָּה דְרַבִּי שְׁמַעוֹן.

לְמַדְנֵנוּ, מֵאוֹתוֹ יוֹם הָיָה רַבִּי יִצְחָק אוֹחִזוּ
אֶת בְּנֵי בְּיָדוֹ וּמְלַמֵּד אוֹתוֹ תּוֹרָה,
וְלֹא הָיָה עוֹזֵב אוֹתוֹ. כְּשֶׁהָיָה נִכְנָס לִפְנֵי
רַבִּי שְׁמֵעוֹן, הוֹשִׁיב אֶת בְּנֵי בַּחוּץ, וַיֵּשֶׁב
לִפְנֵי רַבִּי שְׁמֵעוֹן, וְהָיָה קוֹרֵא לִפְנֵיו, (ישעיה
לח) ה' עֲשֵׂקָה לִי עֲרַבְנִי.

חֲלוֹמוֹ שֶׁל רַבִּי יְהוּדָה סָבָא

(זוהר ויחי רכו ע"ב)

רַבִּי יְהוּדָה הִזְקֵן הַתְּרַגְּשׁ בְּדַעְתּוֹ יוֹם
אֶחָד, וְהָרָאוּ לוֹ בְּחֲלוֹמוֹ דְּמוּת אַחַת
מְאוֹר שָׁלוֹ, חִזְקָה, שְׂזוּהַרְתְּ לְאַרְבַּעַה
צְדָדִים. אָמַר לָהֶם, מַה זֶה? אָמְרוּ לוֹ,
לְבוֹשׁ שֶׁלְךָ לְמַדּוֹר הַזֶּה, וּמֵאוֹתוֹ הַיּוֹם הָיָה
שְׂמַח.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כָּל יוֹם וַיּוֹם רוּחוֹת
הַצְּדִיקִים יוֹשְׁבִים בְּלְבוּשֵׁיהֶם
שׁוֹרוֹת שׁוֹרוֹת בְּגַן עֵדֶן וּמִשְׁבְּחִים אֶת
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכַבּוֹד עֲלִיּוֹן. זֶהוּ
שְׂכָתוֹב (תהלים קמו) אֵף צְדִיקִים יוֹדוּ לְשִׁמּוֹךְ
יִשְׁבוּ יִשְׂרָיִם אֶת פְּנֵיךְ.

גוֹדֵל מַעֲלַת עֶסֶק הַתּוֹרָה

(זוהר ויחי רמב ע"ב רמג, א)

רַבִּי שְׁמֵעוֹן וְרַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי חֵיָא הָיוּ
הוֹלְכִים מִהַגְּלִיל הָעֲלִיּוֹן לְטַבְּרִיָּה.
אָמַר רַבִּי שְׁמֵעוֹן, גַּלְף וְנִשְׁתַּדַּל בַּתּוֹרָה,
שְׁכַל מִי שִׂידַע לְהַשְׁתַּדַּל בַּתּוֹרָה וְלֹא
מִשְׁתַּדֵּל - מִתְחַיֵּב בְּנַפְשׁוֹ, וְלֹא עוֹד, אֶלֶּא
נוֹתְנִים עֲלָיו עַל הָאֶרֶץ וְשַׁעֲבוּד רַע,
שְׂכָתוֹב בִּישְׁשֹׁכַר וַיֵּט שְׂכָמוֹ לְסַבֵּל. מַה זֶה
וַיֵּט? סָטָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שמואל א ח) וַיֵּט
אֲחֵרֵי הַבְּצַע. מִי שֶׁסּוֹטָה דְּרַכּוֹ וְעִצְמוֹ

תֵּאֲנֵא, מֵהָיָה יוֹמָא, הָוָה (דף ריח ע"ב) רַבִּי
יִצְחָק אֶחִיד לְבָרִיָּה בִּידֵיהּ, וְלַעֲנִי
לִיָּה בְּאוֹרֵיָתָא, וְלֹא הָוָה שְׂבָקִיה. כַּד הָוָה
עָאֵל קַמֵּיהּ דְּרַבִּי שְׁמֵעוֹן, אוֹתְבִיָּה לְבָרִיָּה
לְבָר, וַיִּתֵּיב קַמֵּיהּ דְּרַבִּי שְׁמֵעוֹן, וְהָוָה קַרִּי
קַמֵּיהּ (ישעיה לח) ה' עֲשֵׂקָה לִי עֲרַבְנִי.

חֲלוֹמוֹ שֶׁל רַבִּי יְהוּדָה סָבָא

(זוהר ויחי רכו ע"ב)

רַבִּי יְהוּדָה סָבָא, אֲתַרְגִּישׁ בְּדַעְתֵּיהּ יוֹמָא
חַד, וְאֲחִזּוּ לִיָּה בְּחֲלֻמֵיהּ, חַד דִּיוֹקְנָא
מִנְהוּרָא דִּילֵיהּ, תַּקִּיף, דְּאִזְדָּהֵר לְאַרְבַּע
סַטְרִין, אָמַר לְהוּ, מָאִי הָאִי. אָמְרוּ לִיָּה,
לְבוּשָׂא דִּילְךָ הוּא, לְדִיוֹרָא דְהַכָּא,
וּמֵהָיָה יוֹמָא הָוָה חַדִּי.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כָּל יוֹמָא וַיּוֹמָא, רוּחוֹן
דְּצְדִיקַיָּא יִתְבִּין בְּלְבוּשֵׁיהוֹן, שׁוֹרִין
שׁוֹרִין בְּגִנְתָּא דְּעֵדֶן, וּמִשְׁבְּחוֹן לְקַדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, בִּיקְרָא עֲלָאָה. הָדָא הוּא
דְּכַתִּיב, (תהלים קמו) אֵף צְדִיקִים יוֹדוּ לְשִׁמּוֹךְ
יִשְׁבוּ יִשְׂרָיִם אֶת פְּנֵיךְ.

גוֹדֵל מַעֲלַת עֶסֶק הַתּוֹרָה

(זוהר ויחי רמב ע"ב רמג, א)

רַבִּי שְׁמֵעוֹן וְרַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי חֵיָא הָיוּ קָא
אֲזִלִּי מִגְּלִילָא עֲלָאָה לְטַבְּרִיָּה, אָמַר
רַבִּי שְׁמֵעוֹן, גִּיהַף וְנִשְׁתַּדַּל בְּאוֹרֵיָתָא,
דְּכָל מָאֵן דִּידַע לְאַשְׁתַּדֵּל בְּאוֹרֵיָתָא,
וְלֹא אֲשְׁתַּדֵּל, אֲתַחֲיֵיב בְּנַפְשֵׁיהּ. וְלֹא עוֹד
אֶלֶּא דִּיהֲבִין לִיָּה עוֹלָא דְאַרְעָא, וְשַׁעֲבוּדָא
בִּישָׂא, דְּכַתִּיב בִּישְׁשֹׁכַר, וַיֵּט שְׂכָמוֹ לְסַבֵּל,
מַהוּ וַיֵּט, סָטָא. כְּמוֹהוּ דְאַתְּ אָמַר, (שמואל א
ח) וַיֵּט וְאֲחֵרֵי הַבְּצַע. מָאֵן דְּסָטָא אֲרַחֲיָה

שְׁלֹא לְסַבֵּל עַל תּוֹרָה, מִיָּד וַיְהִי לְמַס עֲבָד.

פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (מְשַׁלֵּי ח) לְהַנְחִיל אֶהְבִּי יֵשׁ וְאַצְרֻתֵיהֶם אֲמַלֵּא. אֲשֶׁרֵיהֶם בְּנֵי הָעוֹלָם, אוֹתָם שְׁמֻשְׁתַּדְלִים בַּתּוֹרָה, שְׁכָל מִי שְׁמֻשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה, נֶאֱהָב לְמַעֲלָה וְנֶאֱהָב לְמַטָּה, וַיִּוְרַשׁ בְּכָל יוֹם יְרֻשַׁת הָעוֹלָם הַבָּא. זֶהוּ שְׁכָתוֹב לְהַנְחִיל אֶהְבִּי יֵשׁ. מַה זֶה יֵשׁ? זֶהוּ עוֹלָם הַבָּא שְׁלֹא כּוֹסְקִים מִיָּמִיו לְעוֹלָמִים וְנוֹטֵל שְׂכָר טוֹב עֲלֵיוֹן שְׁלֹא זוֹכֵה בּו אֲדָם אַחֵר, וְמִיָּהוּ? י"ש. וּמִשׁוֹם כֶּף רָמַז לָנוּ בְּשִׁמּוֹ שֶׁל יֵשׁ שְׂכָר שֶׁהַשְּׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה - יֵשׁ שְׂכָר. זֶהוּ שְׂכָר שֶׁל אוֹתָם שְׁמֻשְׁתַּדְלִים בַּתּוֹרָה, י"ש.

כְּתוּב (דְּנִיאל ז) חֲזָה הַגּוֹיִת עַד דֵּי כְּרִסּוֹן רַמְיוֹ וְעַתִּיק יוֹמִין יִתֵּב וְגו'. חֲזָה הַגּוֹיִת עַד דֵּי כְּרִסּוֹן רַמְיוֹ - כְּשֶׁנִּתְחַרֵּב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, שְׁנֵי כִסְאוֹת נִפְלוּ, שְׁנַיִם לְמַעֲלָה וְשְׁנַיִם לְמַטָּה. שְׁנַיִם לְמַעֲלָה, כִּי הִתְרַחֲקָה הַתַּחְתּוֹנָה מִהָעֲלִיוֹנָה. כִּסֵּא שֶׁל יַעֲקֹב הִתְרַחֲק מִכִּסֵּא דָּוִד, וְכִסֵּא דָּוִד נִפֵּל. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (אֵיכָה ב) הַשְּׁלִיף מִשְׁמַיִם אֶרֶץ. שְׁנֵי כִסְאוֹת לְמַטָּה - יְרוּשָׁלַיִם, וְאוֹתָם בְּעֲלֵי הַתּוֹרָה. וְהַכִּסְאוֹת שֶׁלְמַטָּה כְּמוֹ הַכִּסְאוֹת שֶׁלְמַעֲלָה, בְּעֲלֵי הַתּוֹרָה, הֵינּוּ כִּסֵּא שֶׁל יַעֲקֹב. יְרוּשָׁלַיִם הֵינּוּ כִּסֵּא שֶׁל דָּוִד. וְעַל זֶה כְּתוּב עַד דֵּי כְּרִסּוֹן, וְלֹא כִּסֵּא. כִּסְאוֹת רַבִּים נִפְלוּ, וְכֵלָם לֹא נִפְלוּ אֶלָּא מְעַלְבּוֹנָה שֶׁל תּוֹרָה.

וְגַרְמִיָּה, דָּלָא לְמַסְבֵּל עוֹלָא דְאוּרִייתָא, מִיָּד וַיְהִי לְמַס עוֹבֵד.

פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (מְשַׁלֵּי ח) לְהַנְחִיל אוֹהְבֵי יֵשׁ וְאוּצְרוּתֵיהֶם אֲמַלֵּא. זְכַאִין אֵינּוֹן בְּנֵי עַלְמָא, אֵינּוֹן דְּמוּשְׁתַּדְלֵי בְּאוּרִייתָא, דְּכָל מָאן דְּאֲשְׁתַּדֵּל בְּאוּרִייתָא, אֲתַרְחִים לְעִילָא, וְאֲתַרְחִים לְתַתָּא. וְאֲחַסִּין בְּכָל יוֹמָא, יְרוּתָא דְעַלְמָא דְאֲתִי. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, לְהַנְחִיל אוֹהְבֵי יֵשׁ. מָאֵי יֵשׁ. דָּא עַלְמָא דְאֲתִי דָּלָא פִּסְק מִיָּמוֹי לְעַלְמִין, וְנוֹטֵל אֲגַר טַב עַלְמָה, דָּלָא זְכִי בִיה בְּרַגְשׁ אַחֲרָא, וּמָאֵי אִיהוּ. י"ש. וּבְגִינֵי כֶּף, רַמְזֵי לָן שְׁמָא דִישְׁשְׂכָר דְּאֲשְׁתַּדֵּל בְּאוּרִייתָא, יֵשׁ שְׂכָר. דָּא הוּא אֲגָרָא דְאֵינּוֹן דְּמוּשְׁתַּדְלֵי בְּאוּרִייתָא, י"ש.

כְּתִיב, (דְּנִיאל ז) חֲזָה הַגּוֹיִת עַד דֵּי כְּרִסּוֹן רַמְיוֹ וְעַתִּיק יוֹמִין יִתֵּב וְגו'. חֲזָה הַגּוֹיִת עַד דֵּי כְּרִסּוֹן רַמְיוֹ, כִּד אֲתַחֲרַב בֵּי מִקְדָּשָׁא, תְּרִי כְּרִסּוֹן נִפְלוּ, תְּרִי לְעִילָא, תְּרִי לְתַתָּא. תְּרִי לְעִילָא, בְּגִין דְּאֲתַרְחִיקַת תַּתָּא מְעַלְמָה, כְּרִסְיָא דִיעֲקֹב אֲתַרְחִיקַת מִכְּרִסְיָא דְדָּוִד. וְכְּרִסְיָא דְדָּוִד נִפְלַת. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (אֵיכָה ב) הַשְּׁלִיף מִשְׁמַיִם אֶרֶץ. תְּרִי כְּרִסּוֹן לְתַתָּא, יְרוּשָׁלַם, וְאֵינּוֹן מְאָרִי דְאוּרִייתָא. וְכְּרִסּוֹן דְלְתַתָּא כְּגוֹנָא דְכְּרִסּוֹן דְלְעִילָא, מְרִיהוֹן דְאוּרִייתָא הֵינּוּ כְּרִסְיָא דִיעֲקֹב. יְרוּשָׁלַם הֵינּוּ כְּרִסְיָא דְדָּוִד, וְעַל דָּא כְּתִיב, עַד דֵּי כְּרִסּוֹן, וְלֹא כְּרִסְיָא. כְּרִסּוֹן סְגִיאִין נִפְלוּ, וְכֵלָהוּ לֹא נִפְלוּ, אֶלָּא מְעַלְבּוֹנָה דְאוּרִייתָא.

בֵּא רָאה, כְּשֹׁאוֹתֶם צְדִיקֵי אָמֶת
מִשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה, כָּל אוֹתֶם פְּחוֹת
שָׂאָר הָעַמִּים, שֶׁל שָׂאָר הַחִילּוֹת, כָּל
הַחִילּוֹת שֶׁלָּהֶם נִכְפִּים וְלֹא שׁוֹלְטִים
בְּעוֹלָם, וַיִּשְׂרָאֵל [וַיִּשׁ] מְזַמְּנִים עֲלֵיהֶם
לְהַעֲלוֹתָם עַל הַכֹּל. וְאִם לֹא, חֲמוֹר גּוֹרֵם
לְיִשְׂרָאֵל לְלַכֵּת לְגִלוֹת וּלְפַל בֵּין הָעַמִּים
וְלִשְׁלֹט עֲלֵיהֶם, וְכֵן זֶה לְמָה? מִשּׁוּם וַיִּרָא
מִנְחָה כִּי טוֹב, וּמִתְקַנָּא קַמִּיהּ, וַיִּכִּיל לְמַדְּוּחַ
בְּגִלְגָּלָה כְּמָה טוֹבוֹת וְכַמָּה כְּסוּפִים, וְהִטָּה
דְּרָכּוֹ שֶׁלֹּא לְסַבֵּל עַל תּוֹרָה, מִשּׁוּם כִּד
וַיְהִי לְמִס עוֹבֵד.

תָּא חֲזִי, כִּד אֵינוֹן זְכָאֵי קְשׁוּט מִשְׁתַּדְּלֵי
בְּאוֹרֵייתָא, כָּל אֵינוֹן תּוֹקֶפִין דְּשָׂאָר
עַמִּין, דְּשָׂאָר חִילִין, וְכָל חִילִין דְּלֵהוֹן,
אֲתַכְפִּיין וְלֹא שְׁלֹטֵי בְּעִלְמָא, וַיִּשְׂרָאֵל (נ"א
ו"ש) אֲזִדְמֹן עֲלֵיהוּ לְסַלְקָא לֹון עַל כְּלָא.
וְאִי לֹא, חֲמוֹר גְּרַמָּא לֹון לְיִשְׂרָאֵל לְמִיְהָרָךְ
בְּגִלוֹתָא, וְלִמְנַפֵּל בִּינֵי עַמְמֵינָא, וְלִמְשַׁלֵּט
עֲלֵיהוּ. וְכֵן דָּא אַמְוֵי, בְּגִין, וַיִּרָא מִנְחָה
כִּי טוֹב, וּמִתְקַנָּא קַמִּיהּ, וַיִּכִּיל לְמַדְּוּחַ
בְּגִינָה כְּמָה טוֹבִין וְכַמָּה כְּסוּפִין, וְסַטָּא
אוֹרְחִיהּ דְּלֹא לְמַסְבֵּל עוֹלָא דְּאוֹרֵייתָא.
בְּגִין כִּד וַיְהִי לְמִס עוֹבֵד.

כְּתוּב (שִׁיר ז) הַדּוֹדָאִים נִתְּנוּ רֵיחַ וְעַל
פְּתַחֲנֵינוּ כָּל מְגֻדִים חֲדָשִׁים גַּם
יְשָׁנִים וְגו' . הַדּוֹדָאִים נִתְּנוּ רֵיחַ -
[הַדּוֹדָאִים] אֵלוֹ אוֹתֶם שְׁמֻצָּא רְאוּבֵן, כְּמוֹ
שְׁנֵאמֵר (בְּרַאשִׁית ל) וַיִּמְצָא דּוֹדָאִים בַּשָּׂדֶה,
וְלֹא הִתְחַדְּשׁוּ דְבָרֵי תּוֹרָה אֲלֵא עַל יְדֵיו
בְּיִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שְׁנֵאמֵר וּמִבְּנֵי יִשְׁשַׁכָּר
יֹודְעֵי בִּינָה לְעֵתִים וְגו' .

כְּתִיב, (שִׁיר הַשִּׁירִים ו) הַדּוֹדָאִים נִתְּנוּ רֵיחַ
וְעַל פְּתַחֲנֵינוּ כָּל מְגֻדִים חֲדָשִׁים
גַּם יְשָׁנִים וְגו' . הַדּוֹדָאִים נִתְּנוּ רֵיחַ,
(הַדּוֹדָאִים) אֵלִין אֵינוֹן דְּאִשְׁכַּח רְאוּבֵן. כְּמָה
דָּאֵת אַמֵּר, (בְּרַאשִׁית ל) וַיִּמְצָא (דף רמג ע"א)
דּוֹדָאִים בַּשָּׂדֶה, וְלֹא אֲתַחְדָּשׁוּ מְלֵי
דְּאוֹרֵייתָא, אֲלֵא עַל יְדוּי בְּיִשְׂרָאֵל, כְּמָה
דָּאֵת אַמֵּר, (דְּבַרֵי הַיּוֹמִים א יב) וּמִבְּנֵי יִשְׁשַׁכָּר
יֹודְעֵי בִּינָה לְעֵתִים וְגו' .

וְעַל פְּתַחֲנֵינוּ כָּל מְגֻדִים - הֵם גְּרַמּוּ לְהִיּוֹת
עַל פְּתַחֲנֵינוּ, עַל פְּתַחֲנֵי בְּתֵי כְּנִסְיוֹת
וּבְתֵי מְדַרְשׁוֹת, כָּל מְגֻדִים. חֲדָשִׁים גַּם
יְשָׁנִים - כְּמָה דְּבָרִים חֲדָשִׁים וְעֵתִיקִים
שֶׁל הַתּוֹרָה שֶׁהִתְגַּלּוּ עַל יְדֵיהֶם, לְקַרְבֵּי אֵת
יִשְׂרָאֵל לְאַבְיָהֶם שֶׁלְּמַעֲלָה. זֶהוּ שְׁפַתּוֹב
לְדַעַת מָה יַעֲשֶׂה יִשְׂרָאֵל.

וְעַל פְּתַחֲנֵינוּ כָּל מְגֻדִים, אֵינוֹן גְּרַמּוּ לְמַהֲוֵי
עַל פְּתַחֲנֵינוּ, עַל פְּתַחֲנֵי בְּתֵי כְּנִסְיוֹת
וּבְתֵי מְדַרְשׁוֹת, כָּל מְגֻדִים. חֲדָשִׁים גַּם
יְשָׁנִים, כְּמָה מְלֵי חֲדָתָאן וְעֵתִיקִין
דְּאוֹרֵייתָא, דָּאֲתַגְּלִיין עַל יְדֵיהֶוּ, לְקַרְבָּא
לְיִשְׂרָאֵל לְאַבּוּהוֹן דְּלַעֲלֵילָא. הָדָא הוּא
דְּכְתִיב, (דְּבַרֵי הַיּוֹמִים א יב) לְדַעַת מָה יַעֲשֶׂה
יִשְׂרָאֵל.

דוֹדֵי צְפַנְתֵי לָךְ (שִׁיר ז) - מְכָאן לְמַדְּנֹן,
שְׁכָל מִי שְׁמֻשְׁתַּדְּל בַּתּוֹרָה כְּרָאוּי

דוֹדֵי צְפַנְתֵי לָךְ. (שִׁיר הַשִּׁירִים ז) מַהֲכָא
אוֹלִיפְנָא, כָּל מָאן דְּאִשְׁתַּדְּל

וַיִּזְדַּע לַחֲדָשׁ דְּבָרִים וּלְחֲדָד דְּבָרִים כְּרֵאוֹי, אֹתָם הַדְּבָרִים עוֹלִים עַד כֶּסֶף הַמְּלָךְ, וּכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל פּוֹתַחַת לָהֶם שְׁעָרִים וְגוֹנָזַת אֹתָם. וּבְשַׁעָה שְׁנַכְנֶס הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַשְׁתַּעֲשַׁע עִם הַצְּדִיקִים בְּגוֹן עֵדוֹן, מוֹצִיאָה אֹתָם לְפָנָיו, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְסַתְּפֵל בָּהֶם וְשִׁמְחָה. אִזּוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְתַעֲטֵר בַּעֲטָרוֹת עֲלִיּוֹנוֹת וְשִׁמְחָה בְּגִבְיָרָה. זֶהוּ שְׁכַתוֹב חֲדָשִׁים גַּם יְשָׁנִים דּוֹדֵי צְפַנְתִּי לָךְ. וּמֵאוֹתָהּ שְׁעָה דְּבָרָיו כְּתוּבִים בְּסֵפֶר, זֶהוּ שְׁכַתוֹב (מִלְאכֵי א) וַיִּכְתֹּב סֵפֶר זְכָרוֹן לְפָנָיו.

אֲשֶׁרֵי חֶלְקוֹ שֶׁל מִי שֶׁמְשַׁתְּדֵל בַּתּוֹרָה כְּרֵאוֹי, אֲשֶׁרֵי בְּעוֹלָם הִזָּה וְאֲשֶׁרֵי בְּעוֹלָם הַבָּא.

שְׁלִיחוֹת הַנְּחֻשׁ

(זוהר ויחי רמג ע"ב רמד, א)
רַבִּי יוֹסֵי וְרַבִּי חֲזַקְיָה הָיוּ הוֹלְכִים לְרֵאוֹת אֶת רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּקַפּוּטְקִיָּא.

עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים, רָאוּ נְחֻשׁ אֶחָד שֶׁהָיָה מְסַתְּנֵב [וּמְצַדֵּד] בַּדֶּרֶךְ, וְסָטוּ מִן הַדֶּרֶךְ. בָּא אֲלֵיהֶם אִישׁ אֶחָד. הִרְגוּ אוֹתוֹ הַנְּחֻשׁ. הִחְזִירוּ רְאֵשֵׁיהֶם וְרָאוּ אֶת אוֹתוֹ אִישׁ שְׁמַת. אָמְרוּ, וַדַּאי אוֹתוֹ נְחֻשׁ עָשָׂה אֶת שְׁלִיחוֹת רְבוּנוֹ. בְּרוּךְ הַרְחִמָּן שֶׁהֲצִילָנוּ.

בְּאוֹרֵייתָא כְּדָקָא יְאוֹת, וַיִּזְדַּע לְמַחְדֵי מוֹלִין, וּלְחֲדָתוֹתֵי מוֹלִין כְּדָקָא יְאוֹת, אֵינּוֹן מוֹלִין סְלִמִין עַד בְּרִסְיָא דְּמִלְכָּא, וּכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל פְּתַח לֹון תְּרַעִין, וְגַנְזִי לֹון. וּבְשַׁעָתָא דְּעָאֵל קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאֲשַׁתְּעִשְׁעָא עִם צְדִיקֵיָא בְּגִנְתָּא דְּעֵדוֹן, אֲפִיקַת לֹון קַמְיָה, וּקְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְסַתְּפֵל בְּהוּ וְחֲדֵי, כְּדִין קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְתַעֲטֵר בַּעֲטָרִין עֲלֵאִין, וְחֲדֵי בְּמִטְרוֹנֵייתָא, הִדָּא הוּא דְּכַתִּיב, חֲדָשִׁים גַּם יְשָׁנִים דּוֹדֵי צְפַנְתִּי לָךְ. וּמֵהֵיכָּא שַׁעָתָא, מוֹלֵי כְּתִיבִין בְּסֵפֶרָא, הִדָּא הוּא דְּכַתִּיב, (מִלְאכֵי א) וַיִּכְתֹּב סֵפֶר זְכָרוֹן לְפָנָיו.

זְכָאָה חוֹלְקִיָה, מֵאֵן דְּאֲשַׁתְּדֵל בְּאוֹרֵייתָא כְּדָקָא יְאוֹת, זְכָאָה הוּא בְּהֵאֵי עֲלָמָא, וְזְכָאָה הוּא בְּעֲלָמָא דְּאַתִּי.

שְׁלִיחוֹת הַנְּחֻשׁ

(זוהר ויחי רמג ע"ב רמד, א)
רַבִּי יוֹסֵי וְרַבִּי חֲזַקְיָה הָיוּ אֲזֵלִי לְמַחְמֵי לְרַבִּי שְׁמַעוֹן בְּקַפּוּטְקִיָּא וְכו'.

עַד דְּהָווּ אֲזֵלִי, חֲמוּ חַד חוּיָא דְּהָנָה קַמְסַחַר (וְאַסְטֵר) בְּאַרְחָא. סָטוּ מְאַרְחָא. אֶתָּא בַר נֶשׁ אֲחֲרָא לְגַבְיָהּ, קִטִּיל לִיָּה חוּיָא. אֶהְדְּרוּ רִישֵׁיָהּ, וְחֲמוּ לִיָּה, לְהֵהוּא בַר נֶשׁ דְּמִית. אָמְרוּ, וַדַּאי הֵהוּא נְחֻשׁ, שְׁלִיחוֹתָא דְּמִרְיָה קָא עֲבִיד. בְּרִיךְ רַחֲמָנָא דְּשַׁבְּינָנָא.

❄ פרשת חיי שרה ❄

זוהר חלק א' פרשת חיי שרה - דף קכ"ג עמוד א'

שני חיי שרה מרמזים על עולמות העליונים

"וַיְהִי חַיֵּי שָׂרָה מֵאָה שָׁנָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וְשִׁבְעַת שָׁנִים", אמר רבי שמעון, בא וראה, סוד הדבר, למה נשתנו שאמר בתחלה שנה שנה, ובמספר השבע אמר שנים^[א] אלא הכל אחד, מאה שנה הוא כולל הכל, רמז על הקדוש ברוך הוא שנכלל ממקום העליון, סתום של כל הסתומים במאה^[ב] בסוד מאה ברכות של כל יום, וכן עשרים שנה, ולפיכך כתוב שנה, סוד היחוד שאינם נפרשים מחשבה ויובל לעולם^[ג]. שבע שנים, רמז על אלו שנפרשים ויוצאים מכלל סתום העליון, ואף על פי שהכל יחוד אחד, אבל נפרשים בדין ורחמים בכמה צדדים ודרכים, מה שאין כן למעלה, ולפיכך מה שכתוב שנה רמז על סוד היחוד שאינו נפרש לעולם. שבע שנים, רמז על אלו שנפרשים בדין ורחמים בכמה צדדים ודרכים, מה שאין כן למעלה, ולפיכך במספר השבע כתוב שנים ולא שנה, וכולם נקראים חיים, "וַיְהִי חַיֵּי שָׂרָה", שנתהו ממש, שנבראו ונתקיימו למעלה^[ד].

יצחק בן שלושים ושבעה שנים בעת העקידה

אמר רבי חייא, הרי ביארו שבזמן שנעקד יצחק, בן שלושים ושבע שנים היה, וכיון שנעקד יצחק מתה שרה, שכתוב: "וַיָּבֵא אַבְרָהָם לְסֹפֵד לְשָׂרָה וְלִבְכָתָהּ", מהיכן בא, מהר המוריה בא אחר שנעקד יצחק ואלו שלושים ושבע שנים, מיום שנולד יצחק עד שעה שנעקד, הן היו חיי שרה בודאי, כמספר ויהיו, שהיא בגימטריא שלושים ושבע, והיינו כמו שאמרנו שהוא משנולד יצחק עד שנעקד.

זוהר חלק א' פרשת חיי שרה - דף קכ"א עמוד ב'

רק בשרה נמנו ימיה ושנותיה ולא באחרות

רבי יוסי אמר, מה נשתנה כאן שרה, שכתוב מיתתה בתורה, מכל הנשים שבעולם, שלא נכתב כך מיתתן בתורה, אמר רבי חייא, ולא, והרי כתוב: "וַיָּמָת רַחֵל וַתִּקָּבֵר בְּדָרֶךְ"

זיו הזוהר

עשרים שנה רמז על ג' הראשונות שהן כתר חכמה בינה, כי **עשרים** בגימטריא **כתר**, וגם עשר ספירות של חכמה הנקרא עולם האצילות ועשר ספירות של בינה הנקרא עולם הבריאה, הרי עשרים שנה, ושם אין פירוד כלל רק אחדות נצחיות לכן כתוב בהן שנה לשון יחיד, ושבע שנים רמז על ז' התחתונות חסד גבורה תפארת נצח הוד יסוד מלכות הנקראות מדות של חסד דין ורחמים, וכיון שאין ענין המדות שוה לכן כתוב בהן שנים לשון רבים, אבל האמת כדאמר וכולא חד.

ג. ב' הספירות חכמה ובינה נקראות מחשבה ויובלא.

ד. פירוש, שהעשר ספירות נבראו כזכר בפתח אליהו אנת הוא דאפיקת עשר תקינן, ואתקימו

א. הן אמת שעל פי דקדוק לשון קודש כך צריך להכתב, אבל כיון שהתורה נתנה על פי פירוש רמז דרוש **סוד** לכן יבאר ר' שמעון בר יוחאי פסוק זה על פי סוד.

ב. פירוש דבריו בקצור הוא, שרה רמז על ספירת מלכות מקור השכינה הקדושה, שמשם נשפע חיות לכל העולמות ככתוב וְאֵתָהּ מְחִיָּה אֶת כָּלָם, **שנה** בגימטריא ספירה, וירמזו הכתוב שחיי שרה היינו השפע שנשפע לספירת מלכות היא מן מאה שנה, היינו עשר ספירות שהן כולל הכל שנאצלו מאתר עלאה מעצמות האלהות הנקרא סתימא דכל סתימין, וכיון שכל ספירה נכללת מעשר ספירות הרי מאה שנה, ועתה מחלק כלל העשר ספירות על ב' פרטים, ג' הראשונות וז' התחתונות.

אֶפְרָתָה", וכתוב: "וַתִּמָּת שָׁם מְרִים וְגו'", וכתוב: "וַתִּמָּת דְּבָרָה מִיִּנְקַת רַבָּקָה", וכתוב: "וַתִּמָּת בֵּית שׁוּעַ אֵשֶׁת יְהוּדָה", אמר רבי יוסי, בכולן לא כתוב כמו שכתוב בשרה, שנאמר: "וַיְהִי חַיֵּי שָׂרָה מֵאָה שָׁנָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וְשִׁבְעַת שָׁנִים שְׁנַיִם חַיֵּי שָׂרָה", שהרי בכולן לא נמנו ימים ושנים כמו לשרה, בכולן לא נכתבה פרשה מיוחדת בלבדה כמו לשרה.

(דף קכ"ב עמוד א')

אלא בא וראה, כשבאה חוה לעולם נדבקה באותו הנחש, והטיל בה זוהם, וגרמה מיתה לכל העולם ולבעלה, באתה שרה וירדה ועלתה ולא נדבקה בולה כמו שכתוב: "וַיַּעַל אֲבָרָם מִמִּצְרַיִם הוּא וְאִשְׁתּוֹ וְכָל אֲשֶׁר לוֹ", בא נח לעולם מה כתוב: "וַיִּשְׁתֶּן מִן הַיַּיִן וַיִּשְׁכָּר וַיִּתְגַּל בְּתוֹךְ וְגו'"^[1] ולפי שאברהם ושרה לא נתדבקו בו, בשביל זה זכתה שרה לחיי עולם לה ולבעלה ולבניה אחריה, זה שכתוב (ישעיהו נ"א): "הַבֵּיטוּ אֶל צוּר חֲצֻבְתָּם וְאֶל מְקַבְּת בּוֹר גְּקוּרָתָם", ועל כן כתוב: "וַיְהִי חַיֵּי שָׂרָה", שזכתה בהן בכולן, ולא כתיב בכל הנשים ויהיו חיי חוה וכן בכולן, היא נדבקה בחיים, ועל כן שלה היו חיים, "וַיְהִי חַיֵּי שָׂרָה", הם חיים כולם למעלה, מאה שנה למעלה, ועשרים שנה למעלה, ושבע שנים למעלה, כל השנים היו כראוי^[2].

זוהר חלק א' פרשת חיי שרה - דף קכ"ד

לא היה כשרה בכל הנשים

"וַתִּמָּת שָׂרָה בְּקִרְיַת אַרְבַּע". רבי אבא אמר, כדמיון זה לא היו בכל הנשים שבעולם, שהרי נכתב מספר הימים והשנים והקיום שלה בעולם, ומקום ההוא שנקברה בו, **אלא כדי להראות שלא היה כמו שרה בכל הנשים שבעולם**. ואם תשאל הרי מרים, שכתוב: "וַתִּמָּת שָׁם מְרִים וַתִּקָּבֵר שָׁם", זה בשביל להראות סרחן ישראל הוא בא, להודיע שהמים לא באו לישראל אלא בזכות מרים, אבל לא נאמר במיתתה כמו שנאמר בשרה.

זיו הזוהר

- לעילא, פירוש שאלה הן אשר לא יתבטלו לנצח.
 ה. ארס הנחש וזוהמא שלו היינו להכחיש האמונה
 באלהות ולאחוז בחקירה של כח הטבע וכח
 הטומאה של כשפים.
 ו. ענין השתכרות מן יין היינו גם כן לאחוז בחקירה
 וכח הטבע וכח כשפים ולא בסוד האמונה, והיינו
 דאמרו נכנס יין יצא סוד.
 ז. פירוש, באמונת האלהות.